

Aktionærernes interpellationsret må udøves på generalforsamlingen, ikke uden for denne. Hverken arbejdstagere, myndigheder eller andre, som måtte have udpeget bestyrelsesmedlemmer ud over de generalforsamlingsvalgte, har af denne grund noget krav på besvarelse af spørgsmål ud over § 76, jf. Werlauff a. st. side 427.

Ud over adgangen for aktionærene til på generalforsamlingen at forlange meddelt relevante oplysninger om selskabets regnskabsforhold m.v. må det således som den almindelige hovedregel antages, at der ikke for bestyrelsesmedlemmer m.m. består en adgang til på egen hånd at meddele enkelte aktionærer oplysninger om selskabets fortrolige forhold uden for generalforsamlingen, jf. Justitsministeriets udtalelse i beretning nr. 2/1982 om statens indseende i kryolitselskabet Øresund A/S, pkt. 31, og, for så vidt angår revisors forhold, årsregnskabslovens § 61 I, der har følgende ordlyd:

»§ 61 I. Revisor og dennes medarbejdere må ikke give oplysninger om selskabets forhold til enkelte selskabsdeltagere eller til uvedkommende.«

De her nævnte begrænsninger i adgangen til at videregive oplysninger til enkelte aktionærer får dog næppe i praksis i selskaber med kun en aktionær nogen reel betydning, jf. Gomard a. st. side 46 og 153.

Også i andre tilfælde, f.eks. hvor der foreligger et særligt repræsentationsforhold for en juridisk person, som ikke alene er udtryk for en interesserepræsentation, vil en videregivelse på egen hånd af fortrolige oplysninger fra et bestyrelsesmedlem til den, som den pågældende handler for, efter Justitsministeriets opfattelse efter omstændighederne være berettiget.

I Folketingets Ombudsmands beretning 1961, side 156 ff. har Folketingets Ombudsmand i en sag vedrørende SAS antaget, at der bestod en ret og en pligt for de statslige medlemmer af selskabet til løbende at holde trafikministeren underrettet om selskabets økonomiske forhold. Denne forpligtelse fremgik efter ombudsmandens opfattelse dels af beskikkelsesskrivelsernes udformning og ministeriets ret til ifølge vedtægterne at indkalde til ekstraordinær generalforsamling i selskabet (hvilket forudsatte, at ministeren løbende blev holdt orienteret om forholdene i selskabet), dels af den lovgivning om statsgaranti, der var knyttet til selskabet.

I en kommentar til ombudsmandens udtalelse anfører professor, dr. jur. W. E. von Eyben i Festskrift til Borum bl.a. følgende:

»I den instruks, som af ministeriet for offentlige arbejder gives medlemmer af repræsentantskab og bestyrelse i privatbaner, udtales, at man vedrørende reelle spørgsmål, om hvilke der er uenighed, og i spørgsmål af større rækkevidde forinden afstemningen skal forelægge spørgsmålet for ministeriet for offentlige arbejder og finansministeriet, og man forbeholder sig i det enkelte tilfælde at give meddelelse om, hvilken afgørelse ministeriet ønsker truffet. Hvis der er tvivl, eller der savnes oplysninger, kan vedkommende repræsentant henvende sig til ministeriet.

Beskikkelsesskrivelserne for bestyrelsesmedlemmer i Luftfartsselskabet er i princippet bygget op på samme måde, jf. Folketingets ombudsmands beretning for året 1961 s. 158. I denne forbindelse tager ombudsmanden stilling til, om der heri ligger, at medlemmerne har *ret og pligt* til at orientere ministeren om selskabets udvikling. *I begge henseender tages afstand fra ministerens negative besvarelse heraf, og dette må anses for ubetinget rigtigt.* (Fremhævet her). I Folketingstidende 1961-62 sp. 4868-70 udtaler justitsministeren på statsministerens vegne, at ombudsmandens udtalelse næppe har vidtrækkende principiel interesse, fordi den er begrundet i særlige bestemmelser og de særlige beskikkelsesskrivelser. Dette er ikke rigtigt, allerede fordi det drejer sig om standardkoncepter. Og det samme må sikkert gælde, selv om der er mere udvandede formuleringer i beskikkelsen, ja, selv om der intet siges om rettigheder og pligter. Flere ministerier har da også senere givet udtryk for, at underretningspligt følger af sagens natur i de selskaber, der sorterer under dem. Den be-